

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z powództwa P. K.
przeciwko T. [...] Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.
o wyrównanie wynagrodzenia, wyrównanie odprawy pieniężnej, wyrównanie
odszkodowania,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 26 listopada 2014 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 20 listopada 2013 r., sygn. akt XXI Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 20 listopada 2013 r. oddalił apelacje obu stron od wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 22 czerwca 2012 r., którym zasądzono od pozwanej T. [...] S.A. w W. na rzecz powoda P. K. kwotę 7.830 zł z ustawowymi odsetkami tytułem wyrównania odszkodowania za skrócony okres wypowiedzenia i kwotę 10.516,50 zł z ustawowymi odsetkami tytułem wyrównania odprawy pieniężnej i oddalono powództwo w pozostałej części.

Powód wywiódł skargę kasacyjną od tego wyroku, opierając ją na podstawie naruszenia prawa materialnego, przez „niewzględnienie treści art. 11³ w zw. z art. 22¹ k.p., w konsekwencji niezastosowanie art. 321 k.p.c. mimo ustawowego obowiązku rozpatrzenia takiej okoliczności z urzędu” oraz zarzucając „obrazę

przepisów postępowania, które miały wpływ na treść rozstrzygnięcia, wynikające z braku rozpoznania istoty sprawy – zarzutów apelacji”.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania z uwagi na to, że w sprawie istnieje istotne zagadnienie prawne, zachodzi potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości, a nadto skarga jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej jest, jak wynika z art. 398⁴ § 2 k.p.c., wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wymóg ten wiąże się, jak wielokrotnie wyjaśniano w orzecnictwie Sądu Najwyższego, z przesłankami rozważanymi przez ten Sąd podczas tzw. „przedsądu”, a więc na posiedzeniu, którego przedmiotem jest przyjęcie lub odmowa przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Przesłanki te określone są w art. 398⁹ § 1 k.p.c. i tylko one podlegają badaniu w tej fazie postępowania, a przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje wtedy, gdy zachodzi choćby jedna z nich. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania winno zatem koncentrować się na wykazaniu istnienia takiej przesłanki, przy czym treść tego uzasadnienia nie może być dowolna, bo konieczne jest oparcie jej na argumentacji jurydycznej.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, zachodzi potrzeba wykładni przepisów prawa, a nadto skarga jest oczywiście uzasadniona, nie można jednak uznać, że skarżący zdołał wykazać istnienie którejkolwiek z tych przesłanek.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący nie sformułował bowiem żadnego zagadnienia prawnego, nie wskazał też na żadne przepisy, które wymagać miałyby wykładni, powołując się jedynie na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. Rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, gdyż tylko one decydują o wyniku „przedsądu”. Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje zatem

skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274). Dla uznania, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona nie jest zatem wystarczające twierdzenie skarżącego, że tak jest, ani zarzucenie naruszenia przepisów postępowania i prawa materialnego w taki sam sposób, jak wykazano w podstawie skargi. Z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika bowiem konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, czyli że jej zarzuty są zasadne „na pierwszy rzut oka” (*prima facie*) i w sposób oczywisty prowadzą do uznania zaskarżonego wyroku za błędny i jego wzruszenia (por. między innymi postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, niepublikowane i orzeczenia tam powołane). Innymi słowy, w celu spełnienia przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. należy wykazać „oczywistość skargi kasacyjnej” przez odwołanie się do argumentacji, która *prima facie* wskazuje, że zaskarżone orzeczenie wydane zostało z oczywistym naruszeniem prawa (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, z 2 sierpnia 2007 r., III UK 45/07, z 10 lipca 2007 r., II UK 45/07, niepublikowane, z 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109), a takich argumentów nie można doszukać się we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej w niniejszej sprawie do rozpoznania. Podnosi się w nim bowiem jedynie, że „Sądy obu instancji nie wzięły pod uwagę istotnych argumentów powoda, nie odniosły się do zgłaszanych przez powoda faktu dyskryminacji go w zatrudnieniu, rażąco

naruszając przepisy Kodeksu pracy, a w szczególności art. 11³ w zw. z art. 22¹” oraz że „Sądy obu instancji oparły się na błędnej opinii biegłego księgowego, co spowodowało wadliwe orzeczenia zaniżające powodowi należne mu wynagrodzenie”, wobec czego „mając na uwadze uzasadnienie zarzutów skargi kasacyjnej są podstawy do przyjęcia skargi jako oczywiście uzasadnionej”, z czego nie wynika nawet, jakie przepisy postępowania miałyby naruszyć Sąd Okręgowy, a w odniesieniu do przepisów prawa materialnego, na czym miałyby polegać ich naruszenie. Odwołanie się dla uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania do podstaw skargi nie może zaś wywołać żadnego skutku nie tylko dlatego, że podstawy skargi nie podlegają badaniu na tym etapie postępowania przed Sądem Najwyższym, ale również z tego względu, iż jak już powiedziano, rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, gdyż tylko one decydują o wyniku „przedsądu”.

Skarżący nie zdołał zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jego skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ k.p.c. należało postanowić jak w sentencji.